

Capitolul 1

- Cât timp le-a luat să moară?

Persoana întrebată nu părea să fi auzit. Se uită încă o dată în oglinda retrovizoare și se concentrează asupra volanului. De-abia trecuse de miezul nopții și pe străzile din sudul Manhattanului era ger. Un front de aer rece măturase norii de pe cer și transformase zăpada căzută pe asfalt într-un ghețuș periculos. Cei doi bărbați erau în Plasure-mobilul zăngănit - după cum poreclise Vincent cel Isteț mașina SUV maro. Era veche de câțiva ani și frânele trebuiau duse la service, iar anvelopele înlocuite. Dar nu e o idee prea grozavă să mergi la lucru cu o mașină furată, mai ales că doi dintre ultimii ei pasageri erau acum victimele unei crime.

Șoferul - un bărbat subțire de vreo cincizeci de ani, cu părul negru tuns scurt - coti cu grijă pe o străduță laterală și își continuă drumul, fără să mărească viteza, luând toate curbele cu precizie, perfect centrat pe banda sa. Ar fi condus exact la fel dacă străzile erau alunecoase sau uscate, dacă mașina tocmai fusese implicată sau nu într-o crimă.

Atent, meticulos.

„Cât timp le-a luat?”

Vincent cel Gras - Vincent cu degetele lungi, ca niște cârnați, întotdeauna umede, și cu cureaua de piele întinsă la maximum, cu prima garură lărgită - tremură din tot corpul. Așteptase la colțul străzii după ce-și

JEFFERY DEAVER

terminase tura de noapte ca secretar angajat temporar. Afară era un frig năprasnic, dar lui Vincent nu-i plăcea deloc holul clădirii sale. Lumina era verzuie și pereții erau acoperiți cu oglinzi mari, în care putea să-și vadă silueta ovală din toate unghiurile. Așa că ieșise în aerul rece și curat de decembrie și bătuse pasul pe loc, mâncând o ciocolată. OK, două.

Vincent aruncă o privire în sus la luna plină, un disc șocant de alb, vizibil pentru o clipă printr-un canion de clădiri, și Ceasornicarul reflectă cu voce tare:

– Cât timp le-a luat să moară? Interesant.

Vincent îl cunoștea pe Ceasornicar – al cărui nume era de fapt Gerald Duncan – de foarte puțin timp, dar își dăduse deja seama că era un adevărat pericol să-l întrebi ceva. Până și cea mai simplă întrebare declanșa un adevărat monolog. Dumnezeuule, cât vorbea omul ăsta! Și răspundea întotdeauna foarte organizat, ca un profesor universitar. Vincent realizează că tăcerea din ultimele minute nu era decât timpul în care Duncan se gândea ce răspuns să dea.

Vincent deschise o cutie de Pepsi. Îi era frig, dar voia să bea ceva dulce. O bău pe nerăsuflete și puse cutia goală în buzunar. Își desfăcu un pachet de biscuiți cu arahide și-i mâncă rapid. Duncan îi aruncă o privire să se asigure că Vincent purta mănuși. Purtau întotdeauna mănuși în Plasture-mobil.

„Meticulos...”

– Cred că sunt mai multe răspunsuri la această întrebare, zise Duncan cu vocea lui calmă, detașată. De exemplu, primul pe care l-am omorât avea douăzeci și patru de ani, deci aș putea spune că i-a luat douăzeci și patru de ani să moară.

„Da, *exact...*” se gândi Vincent cel Isteț cu sarcasmul unui adolescent, deși trebui să recunoască în sinea lui că nu-i trecuse prin minte acest răspuns evident.

– Celălalt cred că avea treizeci și doi de ani.

Trecu pe lângă ei o mașină a poliției, venind din față. Vincent simți că îi bubuie sângele în vena de la tâmplă, dar Duncan nu avu nici o reacție.

Polițiștii nu se arătară deloc interesați de Explorerul furat.

- Un alt răspuns la întrebarea ta este să măsurăm timpul scurs din momentul când am început, până când inimile lor au încetat să bată, zise Duncan. Presupun că la asta te-ai referit. Vezi tu, oamenii pun întotdeauna timpul în cadre de referință ușor de digerat. Și e o metodă valabilă, atâta timp cât e eficientă. Tot așa e și să știi că un atlet aleargă o milă în trei minute și cincizeci și opt de secunde, deci câștigă cursa. În mod precis cât timp le-a luat să moară în seara aceasta... Ei bine, asta nu e important, dacă n-a fost prea rapid. Îi aruncă o privire scurtă lui Vincent. Nu voiam să-ți critic întrebarea.

- Nu, răspunse Vincent, fără să-i pese dacă i-o criticase sau nu. Vincent Reynolds nu avea prea mulți prieteni și de aceea accepta o mulțime de lucruri de la Gerald Duncan. Eram curios, asta-i tot.

- Înțeleg. Pur și simplu n-am fost atent. Dar data viitoare, voi cronometra.

- Fata? De mâine? Inima lui Vincent începu să bată puțin mai repede.

- Astăzi mai târziu, vrei să zici, îi răspunse dând din cap.

Era trecut de miezul nopții. Cu Gerald Duncan trebuia să fii precis, mai ales în ceea ce privește timpul.

- Exact.

Vincent cel Flămând îl eliminase pe Vincent cel Isteț acum, că se gândea la Joanne, fata care urma să moară.

„Astăzi mai târziu...”

Uciagașul conduse SUV-ul pe o traiectorie complicată până la locuința lor temporară din districtul Chelsea din Manhattan, la sud de Midtown, aproape de râu. Străzile erau goale; temperatura era mult sub zero grade și vântul bătea încontinuu printre străduțele înguste.

Duncan parcă lângă bordură și opri motorul, activând frâna de parcare. Coborâră amândoi din mașină. Merseră câteva minute prin vântul înghețat. Duncan se uită la umbra pe care o făceau pe trotuar, din cauza lunii.

- M-am mai gândit la un răspuns. Despre cât timp le-a luat să moară.

Vincent tremură din nou - în primul rând, dar nu numai, din cauza frigului.

- Când te gândești la asta din punctul lor de vedere, ai putea zice că a durat o veșnicie, zise uciagașul.

Capitolul 2

„Doamne, ce e chestia aia?”

Tolănit în fotoliul tapițat din biroul încălzit, bărbatul rotofei își sorbi cafeaua și își miji ochii din cauza luminii strălucitoare de dimineață ca să vadă până la capătul celălalt al debarcaderului. Era supraveghetorul firmei de reparații de remorchiere de pe râul Hudson, de la nord de Greenwich Village. În patruzeci de minute trebuia să andocheze un Moran cu motorul diesel stricat, dar în momentul acela debarcaderul era pustiu și supraveghetorul se bucura de căldura bărcii, unde stătea cu picioarele ridicate pe birou și ceașca de cafea la piept. Șterse geamul de condens să vadă mai bine și se uită din nou.

„Ce-o fi oare?”

La marginea debarcaderului, pe partea dinspre Jersey, se găsea o cutie mică și neagră. Nu era acolo când închiseră debarcaderul la ora șase cu o zi înainte, și nimeni nu ar fi acostat după aceea. Așa că trebuia să fi ajuns acolo dinspre uscat. Există un gard de plasă de sârmă care nu-i lăsa pe trecători și curioși să intre pe debarcaderul privat, dar, după cum știa prea bine de la uneltele lipsă și lăzile de gunoi dispărute (închipuieste-ți!), dacă cineva voia să intre, putea s-o facă foarte ușor.

„Dar de ce să lase ceva?”

Se mai uită câteva clipe, gândindu-se: afară e frig, bate vântul, cafeaua e perfectă. Apoi însă se hotărî. „Oh, la naiba, mai bine să fiu

sigur.“ Își luă pe el haina groasă cenușie, mănușile și șapca, mai bău o gură de cafea și ieși în aerul atât de rece, încât îi tăie răsuflarea.

Supraveghetorul merse cu greu de-a lungul debarcaderului, cu ochii fixați pe cutia neagră, înlăcrimați din cauza vântului puternic.

„Ce naiba o fi?“ Era o chestie dreptunghiulară, cam de un sfert de metru înălțime, și lumina soarelui de dimineață se reflecta pe partea din față. Își miji ochii să vadă mai bine în lumina orbitoare. Apa înspumată a râului Hudson se lovea cu zgomot surd de stâlpii de sub el.

La vreo trei metri de cutie se opri, dându-și seama ce era.

Un ceas. Un ceas de modă veche, cu numerele acelea ciudate – cifre romane – și un desen în formă de lună în față. Părea să fie scump. Aruncă o privire la ceasul său de pe mână și văzu că funcționa bine; avea ora exactă. „Cine oare să fi lăsat un obiect de preț aici? Ei, foarte bine. Măcar m-am făcut cu un cadou.“

Păși înainte să-l ia, dar picioarele îi alunecară de sub el și pentru o clipă i se opri inima-n loc de spaimă, gâfâindu-se că se va rostogoli în apă. Dar căzu exact în față, pe o porțiune acoperită cu gheață pe care nu o zărise înainte, și nu alunecă mai departe.

Strâmbându-se de durere, gâfâind, se ridică anevoie în picioare. Când se uită în jos, văzu că nu era gheață obișnuită. Avea o culoare roșie-maronie.

– Oh, Doamne sfinte, murmură el, uitându-se la pata mare de sânge adunată lângă ceas și înghețată bocnă.

Se apropie mai mult și fu și mai uimit dându-și seama cum ajunsese acolo sângele. Văzu niște urme însângerate de zgârieturi pe scândurile debarcaderului, ca și cum cineva cu degetele sau mâinile rănite se ținuse de scândură să nu cadă în apele spumegânde ale râului.

Se târî până la margine și se uită în jos. Nu plutea nimeni la suprafața apei învolburate. Dar asta nu era surprinzător: dacă ceea ce își imagina el acum, văzând sângele înghețat, era adevărat, atunci însemna că bietul amărât fusese acolo cu ceva vreme în urmă și, dacă nu-l salvase nimeni, atunci cadavrul ajunsese deja pe undeva pe lângă Liberty Island.

JEFFERY DEAVER

— Își căută mobilul cu degetele înțepenite, se trase înapoi și-și scoase mânășă cu dinții. Mai aruncă o privire la ceas și apoi se repezi înapoi în baracă, sunând la poliție cu un deget butucănos și tremurător.

Înainte și După.

Orașul se schimbase acum, după dimineața aceea de septembrie, după explozii, după valurile imense de fum și după ce turnurile clădirilor dispăruseră.

Nu aveai cum să negi acest lucru. Puteai să vorbești cât vrei despre optimism și rezistență, despre bărbăția și hărnicia newyorkezilor, toate acestea erau adevărate. Dar oamenii se opreau și acum când avioanele se apropiau de Aeroportul LaGuardia pentru a ateriza și păreau să coboare la o altitudine mai joasă decât era normal. Traversai strada imediat, păstrând o distanță cât mai mare față de o pungă de cumpărături abandonată. Nu erai surprins să vezi soldați sau polițiști îmbrăcați în uniforme închise la culoare, purtând în mâini mitraliere negre, de tip militar.

Parada de Ziua Recunoștinței venise și trecuse fără nici un incident și acum pregătirile de Crăciun era în toi, cu mulțimi de oameni adunate pretudindeni. Dar plutind deasupra festivităților, ca în reflexia unei vitrine împodobite de sărbătoare dintr-un magazin universal, stăruia imaginea persistentă a turnurilor care nu mai existau, a oamenilor care nu mai erau alături. Și, bineînțeles, marea întrebare: Ce se va întâmpla în continuare?

Lincoln Rhyme avea propriul său Înainte și După, și înțelegea această noțiune foarte bine. Existase o vreme când putea să meargă și să facă orice, și apoi venise o vreme când nu mai putuse. La un moment dat era tot atât de sănătos ca oricine alcineva, cercetând scena unei crime, și un minut mai târziu o grindă îi cădea în spate rupându-i șira spinării și lăsându-l tetraplegic de tip C-4, aproape complet paralizat de la umeri în jos.

Înainte și După...

Există momente care te schimbă pentru totdeauna.